

UNUS UNUS UNUS

SEMANARIO SARDARABAD

Fiel expresión del pensar Demócrata Liberal de las colectividades armenias de Sudamérica

Primer semanario armenio de Sudamérica impreso en el sistema offset.

BUENOS AIRES, AÑO VIII N° 197

JUEVES, 22 DE JULIO DE 1982

COMBO CENTRAL
SAC 14
JULIA MARIAS
CALLE 14 N° 3138
BUENOS AIRES 1423

EE.UU.:

Henrik Malyan visitó Los Angeles

Henrik Malyan, el famoso director cinematográfico armenio, estuvo en Los Angeles con motivo de la presentación de su película "A slap in the face" y de la Convención de "nuevos filmes y nuevas series", que se llevó a cabo en Nueva York.

Trabaja en "Las flores azules" de Totoventz, la película "A slap in the face" que trata tres historias relacionadas que se desarrollan en la misma aldea armenia.

El libro cinematográfico se realizó por Stepan Alayan y la música, por Tigran Mansuryan.

Durante su estadía en Los Angeles, Malyan uno de los más famosos directores de Armenia, fue huésped de "The Armenian Observer", y de los estudios cinematográficos "Paramount", sitios a los que fue acompañado por

El director Rouben Mamoulian, a la der. dedica un libro suyo al director Henrik Malyan a la izq.

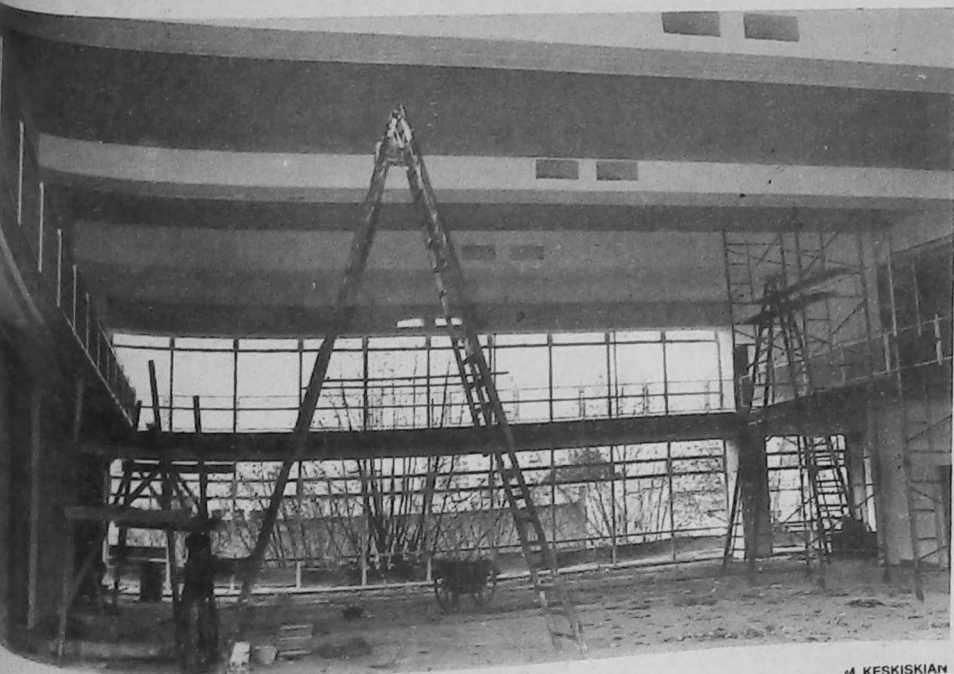
el periodista Osheen Keshishian.

Por otra parte, visitó al director Rouben Mamoulian, en su residencia de Beverly Hills. Durante la entrevista, ambos directores intercambiaron opiniones acerca

de distintas técnicas cinematográficas.

Y, como culminación de su visita, asistió a la premiere de "Los 40 días de Musa Dagh", de John Kurjian, dirigida por Sarky Mouradian.

PREPARARSE, JUVENTUD!

M. KESKISKIAN

Se adelantan las obras del gimnasio de UGAB, para inaugurarlo en el próximo mes de septiembre, con motivo de las XII° Olimpiadas Sudamericanas de Liga de Jóvenes.

LA LIBERTAD

La libertad está amenazada de mil maneras. Hay muchos pueblos del mundo que no poseen libertad; otros la invocan y tampoco la poseen; en otros, la libertad está mediatizada y disminuida; en algunos, relativamente pocos, la libertad tiene un lugar adecuado, siempre insuficiente, porque yo imagino la historia como un incremento de la libertad, es decir, como una progresiva humanización del hombre.

Pero lo más grave, y esto me parece un síntoma verdaderamente inquietante de muchas sociedades, es que la libertad no interesa... Hay muchas personas a quienes realmente no les importa la libertad. Hay gentes que quieren orden a cualquier precio, que quieren prosperidad económica a cualquier precio, que quieren privilegios a cualquier precio, y quienes desean el poder para sí, para su grupo político o para su país, a cualquier precio. Y entre tanto la libertad se pierde.

Hay pocas personas en el mundo a quienes de verdad interesa la libertad, porque a aquellas a quienes les interesa sólo la suya, no les interesa la libertad, porque la libertad es de todos. Nadie puede ser libre en una sociedad de esclavos...

Lo grave, pues, es el desinterés por la libertad. Un desinterés que a veces procede de la atrofía de su uso. Hay países en que puede advertirse la diferencia entre las distintas generaciones: hay generaciones que han tenido el uso de la libertad... Pero hay gentes que han nacido en condiciones que no han permitido el uso pleno de la libertad. Estas gentes tienen atrofiado un sutil sentido espiritual y, desde luego, no tienen libertad; pero no es esto lo más grave, sino que no la echan de menos.

JULIAN MARIAS

LA DESIGUALDAD DE LOS HOMBRES

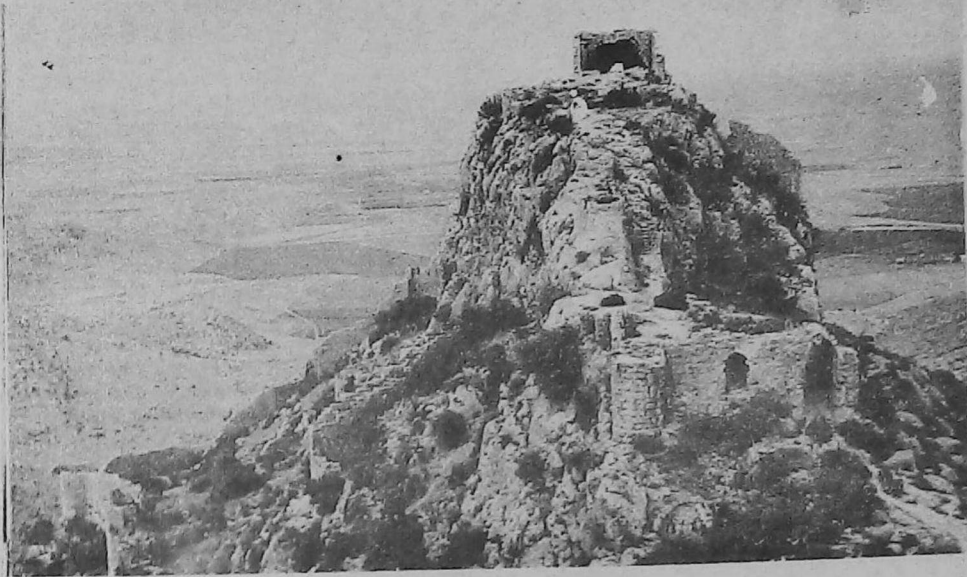
Quede ante todo, como principio y fundamento para la solución anhelada, que no hay más remedio que atenerse a la humana condición, que impone que no todos sean iguales, los de arriba y los de abajo. Preténdenlo, en verdad, los socialistas; pero es inútil y vano su empeño, como contraria que es tal pretensión a la naturaleza misma de las cosas. Pues la propia Naturaleza ha puesto en los hombres muchísimas y muy grandes desigualdades. No son iguales los talentos de todos, ni igual la inteligencia, ni la salud, ni las fuerzas; y a la inevitable desigualdad de todo esto, sigue espontáneamente la desigualdad de las fortunas. La cual es ciertamente provechosa, por lo demás, a la utilidad misma, tanto de los particulares como de la colectividad; pues la vida común necesita para su desarrollo facultades diversas y oficios diferentes, y lo que mueve principalmente a los hombres a ejercitarse en distintas industrias es principalmente la diversidad de fortuna entre los unos y los otros.

S.S. LEON XIII

El individuo tiene tres derechos igualmente sagrados frente a toda interferencia arbitraria; el derecho a la vida, el derecho a la libertad y el derecho a la propiedad. Estos tres derechos se hallan tan entrelazados que prácticamente constituyen uno solo. Respetar la vida de un hombre, pero negarle su libertad, es privarlo de todo lo que hace la vida digna de ser vivida. Reconocerle la libertad, pero quitarle la propiedad, que es el fruto y el símbolo de su libertad, es seguir manteniéndolo en la esclavitud.

Juez Sutherland

TORRE EN RUINAS

Las ruinas de una antigua torre armenia, de la zona de Sis, en la Cilicia armenia, yacen precariamente en una formación rocosa, desde donde se domina todo el valle. Existen construcciones similares en Anamour, Vahka, Anavarza y otras zonas.

EREVAN:

Papken Arakelian y la ciencia armenia

Desde hace 22 años, se encuentra al frente del Instituto de Arqueología, de la Academia de Ciencias de Armenia, el insigne arqueólogo e historiador, doctor y profesor en Ciencias de la Historia, Papken Arakelian, quien como director del citado Instituto, ha trabajado incansablemente para el desarrollo de la Arqueología en Armenia.

Ya en épocas de estudiante, Arakelian por su dedicación llamó la atención al académico Hovsep Orpell. En 1941, se doctoró con la tesis "La escultura Armenia en el siglo VII".

A la vez, se ocupó de investigar los personajes legendarios y epicos armenios, revitalizando leyendas y tradiciones referidas al ser de los nombres Haig y Vahakn, cuyas expresiones

localizó en esculturas muy antiguas.

Con la dirección y organización de Papken Arakelian, se llevaron a cabo las excavaciones en las ruinas del templo pagano de Karni, y en el cementerio del pueblo, se localizaron inscripciones en griego. Se ubicó el edificio del palacio con numerosas divisiones, los baños, y un sistema de calefacción, que denotaba el alto grado de la cultura antigua de armenia.

Papken Arakelian dirigió en 1962 las investigaciones en Armavir, que mostraron tres capas de piedra pertenecientes a la época de los Urartu, de la Edad Media y Moderna sucesivamente.

Entre los años 1950-60, presentó el trabajo "Las ciudades de Armenia entre los siglos IX XIII en dos tomos.

En esa obra, realiza una crítica de la evolución de las ciudades, el estado de las mismas entre los siglos IX y XI, su situación de progreso tras el avance de los seljucidas siglos XII y XIII y la caída de las mismas tras el paso de las hordas mongólicas.

En 1976, Papken Arakelian edita en idioma armenio y ruso "Referencias a la historia del arte antiguo armenio", obra ilustrada con fotos, fruto de treinta años de investigación. Por este trabajo, mereció una distinción por parte del gobierno de la República de Armenia. En el libro, se pueden ver los monumentos, esculturas en relieve, obras de arte en metal, vidrio, piedra, y fotos de monedas pertenecientes a los reinados armenios.

Numerosos libros de texto colegiales referentes a "Historia del pueblo Armenio", han contado con sus aportes y en especial, la obra académica de ocho tomos, que lleva el mismo título que el libro anterior, y cuyo tercer tomo fue editado por Arakelian.

A pesar de sus 70 años, ly a pesar de ser distinguido nuevamente por el superior gobierno de Armenia, Papken Arakelian, continúa con su trabajo y su esfuerzo, brindando un servicio sin par a la cultura e historia armenia.

HISTORIA DE LA CUESTION ARMENIA (III)

Por el Prof. Kersam Aharonian
Las luchas contemporáneas de liberación del pueblo armenio hacia San Stefano.

Los rusos se detuvieron en las puertas de Estambul por cuanto vieron en el horizonte, cerca de las islas reales, a los buques de guerra Ingleses en posición amenazadora. La competencia ruso-inglesa había llegado a su punto mas álgido razón por lo cual las tropas rusas debían de evitar el enfrentamiento para no dar lugar a los fracasos que tuvieron lugar en la guerra de Crimea. En efecto, hondamente preocupado por el avance de las tropas rusas y de la posibilidad de que las mismas ocupen Estambul, el gobierno de Disraeli, estimulado por el odio a los rusos, envió la flota británica a los estrechos, exigiendo, a los rusos no entrar en la capital del Imperio Otomano y a Abdul Hamid, que ponga fin a los actos de guerra asi como comenzar tratativas de paz. Los rusos aceptan y luego de un mes de negociaciones en San Stefano se firma el tratado ruso-turco. En todo ese lapso, dónde se tomaron las decisiones del pueblo armenio y qué hacían? Qué decisiones tomaron nuestros guías radicados en Estambul, tanto religiosos como civiles? Desgraciadamente, la mayoría de ellos no hizo absolutamente nada para interesar al ruso sobre la causa armenia, no sólo eso, sino que tuvieron una actitud de total indiferencia al respecto, haciendo, inclusive, expresiones filoturcas como el que hizo el doctor Servichen. Nuestros "iluminados" dirigentes se conformaron con la constitución de Midhad y con algunas bancas en el parlamento considerando que la constitución dada por Hamid satisfaría nuestras necesidades y que, por lo tanto, no había porque apelar a las potencias europeas, y de ninguna manera ¿acaso no eran las autoridades rusas las que dificultaban la actividad de la iglesia armenia?, en ese caso, ¿cómo el Catholicós de Echmiadzin y el patriarca de Estambul, iban a apelar a semejante autoridad? tanto el Catholicós como el patriarca rechazaron terminantemente dar dicho paso, y; agreguemos a ello que como ironía de la historia teníamos por otro lado a los crédulos políticos armenios, quienes se creían que el ruso, al igual que un "Papa Noel" iba a satisfacer los deseos de los armenios simplemente por el sólo hecho de que Loris-Melikiv, Lazarian, Burtian, Der Ghugasian y otros militares armenios habían servido en el ejército ruso en el frente oriental y habían prestado grandes servicios a Rusia... La dirigencia armenia de Estambul se liberó del estado soporífero en que se hallaban recién cuando, el 28 de febrero de 1878, se firmó el tratado de San Stefano y tres días después, cuando Abdul Hamid puso fin a la farsa de la legalidad constitucional, clausurando el parlamento, expulsando a los representantes, deportando a Midhat pashá, y restableciendo la monarquía absolutista. Después que sucediera todo esto fue que el muy calificado como "enérgico e inteligente" (ironías) patriarca Nerses Varyabedian se apresuró a recoger sus faldras como lo señala un historiador armenio- y, como quien pierde el tren, se dirigió raudo hacia San Stefano y dirigióse a los rusos rogándoles no olvidarse del problema armenio. La solicitud llegaba muy a deshora pero, afortunadamente nuestras demandas correspondían a los intereses de los rusos. Luego de intensas negociaciones, el ex-embajador de Rusia en Constantinopla Ignatiev, impuso un nuevo artículo en el tratado de San Stefano, el décimo sexto. Este muy recordado y vapuleado artículo 16° decía: "Por cuanto la retirada de las tropas rusas de los territorios armenios ocupados por ellos puede dar lugar a disturbios y enfrentamientos que pueden alterar las relaciones de los dos estados (es decir Rusia y Turquía) la segunda puerta se compromete inmediatamente a poner en práctica todas las reformas y mejoras que fueren necesarias en las provincias habitadas por armenios y garantizar la seguridad de los mismos para evitar los desmanes de los Kurdos y Cherkeses".

Y si, a esto oponemos el artículo 61° del tratado de Berlín, no nos será nada difícil comprender por qué el pueblo armenio se vio defraudado. En efecto, la diferencia entre los dos artículos nos allana el camino no sólo para dar las explicaciones políticas de la tragedia histórica que padeció el pueblo armenio, sino que nos hace ver las razones del porqué el pueblo armenio apeló a nuevos métodos de lucha, nos hace ver el porqué apeló a la insurrección armada y a medios revolucionarios.

(continuará)

• La comunidad es un cuerpo ficticio, compuesto las personas individuales que se consideran como miembros. ¿Qué es, entonces, el interés de la comunidad? La suma de los intereses de los distintos miembros que la componen. Es en vano hablar del interés de la comunidad sin comprender antes cuál es el interés del individuo.

Jeremias Bentham

U.G.A.B.
ՄԱՅՄԱՆ ԵՆՔ
Հ.Բ.Ը.ՄԻՈՒԹԵԱՆ ՊԱՆԾԱԼԻ
Ա.ԴԱՄԱՆԴԵԱՅ ՏԱՐԵԴԱՐՁԻՆ
ՆՈՒԻՐՈՒԱԾ՝
«75 ՏԱՐԻ, ՄԷՐ
ԾԱՌԱՅՈՒԹԻՒՆ ԵՐԱԶ»
 Գեղաստիպ Գիրքը
 խմբագրությունը՝
Տոթթ. Մ. ՀԱՅԿԵՆՅԻ
 Ստանալու համար դիմել Հ.Բ.Ը.Միություն
 գրասենյակը

CLASE ESPECIAL DE COCINA INTERNACIONAL
 A cargo de la Profesora Dora de Salgado
 Vice Presidenta de la Asoc. Arg. de Ecónomas y Gastroónomas.
 9 de Agosto 15.30 hs.

AUDICION RADIAL
“LA VOZ DE TEKEYAN”
 CX46 RADIO AMERICA DE MONTEVIDEO
 Lunes a sábado de 12 a 12.30 hs.
 Domingos de 10.15 a 11 hs.

CERRAJERIA Y PLOMERIA
“ROMERO”
 Reparación y venta de toda clase de cerraduras y plomería en general.
 Larrea 722 Tel: 47-191

Exitosa presentación de la musicóloga Alicia Terzian

El solista está presente en todo instante debido al equilibrio entre la masa orquestal y su canto, que recorre con intensidad todo el desarrollo de la obra. Son rasgos tan personales que interesan desde el instante de la iniciación, que es una breve frase que responde en todo el transcurso sinfónico. Hay mucho de telúrico en estas evocaciones a las que el solista, Symsia Bajour, expuso con maestría impresionante, cualidad ésta en la que sobresale su espléndido sonido y su coherencia expositiva. Sin duda, un gran violinista que dio claridad y segura afinación al difícil cromatismo en que se basa este concierto, tan equilibrado en su instrumentación y vital en la ampliación orquestal, en la que se advierte en todo instante el sentido de lo que está definido a través del total conocimiento de la orquesta."

enunciados por los solistas de viento y notables efectos de un sugestivo orientalismo. Es una especie de complejidad lograda mediante un tejido sinfónico que es transparente, en cuya escritura se ha prescindido de lo accesorio. Es, pues, una feliz síntesis lograda con criterio de eliminación.

En la sala del auditorium el domingo 4 de julio se interpretó el concierto para Violín y Orquesta de Alicia Terzian, y tuvo a cargo de la Sinfónica Sarda dirigida por Juan Zorzi. En el mismo concierto se ejecutaron obras de Beethoven y de Tchaikovsky.

En el concierto de Terzian tuvo como solista el violinista Symsia Bajour. En el diario "La Prensa" un artículo firmado por Hernández, expresó la opinión del 6 de julio: "El concierto para Violín y Orquesta de la argentina Alicia Terzian es de las creaciones que responden a un cabal conocimiento de la escritura sinfónica, densa por instantes y asimismo de bella sencillez. Hay, en esta obra, unos giros orientales sobre otros de giros lugareños,

El fin principal de la sociedad es proteger a los individuos para que disfruten de aquellos derechos absolutos que les confirieron las leyes inmutables de la naturaleza, pero que no se pueden salvaguardar en paz sin esa armonía y ese intercambio mutuos que se logran mediante la restauración de comunidades amistosas y sociales. De tal surge que el fin primero y principal de las leyes humanas consiste en conservar y regular estos derechos absolutos de los individuos.

Blaskstone

Nunca he hallado una sola persona que no me supere en algún sentido, gracias a lo cual me beneficio.

Emerson.

LAS "BODAS DE PLATA" DEL CORO ARAX

Este año, se cumplen las bodas de Plata" del Coro Arax, que desde hace veintiocho años, presta incombustibles servicios a nuestra comunidad, representando la unión armenia e internacional en diferentes momentos. Con este motivo tan participativo, se está formando una

comisión especial de homenaje con representantes de distintas instituciones, para darle a la celebración el brillo que merece. En el transcurso de esta semana, se llevarán a cabo las reuniones preparatorias para disponer los detalles de la conmemoración.

Clase especial de cocina

El miércoles 14 de julio ppdo., se realizó en UGAB una nueva clase de cocina especial, organizada por la Comisión de Damas.

En esa ocasión, fueron presentadas variedades con masa de levadura y especialidades de la cocina armenia. La clase estuvo a cargo de las Sras. Mary de Berberian y María de Tokatlian, quienes gentilmente y con gran claridad explicaron los diferentes pasos a seguir para lograr una buena masa.

Colaboraron, además, la Sra. Shushan Ekshian, presidente de la Comisión de Damas y la Sra. Alice Yernazian, miembro de dicha comisión.

En definitiva, fue una clase amena que contó con el beneplácito de todos los presentes.

TORNEO DE TAVLI "COPA DE ORO"

M. KESKISKIAN

El sábado 17 de julio ppdo., en la sede de UGAB, se realizó el torneo de tavli "Copa de Oro".

Desde tempranas horas de la tarde, los concursantes se hicieron presentes en la institución, para iniciar los juegos.

Participaron del torneo 64 personas, de diferentes edades. Mientras se desarrollaban los juegos los asistentes hicieron gala de una exquisita cena, preparada con el esmero y la

dedicación que las caracteriza, por la Comisión de Damas de la institución.

En el transcurso de los enfrentamientos, la UGAB agradeció públicamente a la Unión Compatriótica de Hadjin, de Marash y de Aintab, que le hicieron llegar sus tavlis para la realización del campeonato.

La reunión se prolongó hasta altas horas de la madrugada, momento en que se dio por finalizado el encuentro final.

M. KESKISKIAN

Resultó ganador el Sr. Juan Menechian; segundo el Sr. Alexan Karakashian; tercero, el Sr. Rafael Balassanian y cuarto, el Sr. Esteban Diradourian.

El ganador se adjudicó una copa de oro.

Su café molido al gusto oriental

"Gran Visir"

Bosdo 510 Tel. 97-4763

ARMENIG
De la Asociación Cultural Tekeyan
TE INVITA A PASAR UNA VELADA
INOLVIDABLE EL PROXIMO 16 DE AGOSTO en
Le Club REGINE'S
760-5474
Entradas limitadas Reservación: Niceto Vega 4779 - Capital o a las Tel: 631-6591, 204-2348

HERRARE HUMANUM EST

Muchas veces, hemos oído y usado esta frase, pero nunca mejor aplicada que en esta circunstancia.

La persona que vive en sociedad, que trabaja y estudia o desempeña diferentes tareas, en distintos ámbitos, puede incurrir en errores. Estos no son voluntarios, y mucho menos, deseados.

Ante el error, la gente reacciona de diversas maneras. Hay quienes lo enmiendan con afán constructivo; pero, también hay otros quienes juzgan el hecho como si nunca hubieran cometido una equivocación.

En nuestro quehacer comunitario es común que recibamos críticas y estímulos.

Ambos son importantes y necesarios.

El estímulo, por una labor realizada con empeño y verdadera dedicación, nos llena de satisfacción.

La crítica nos dispone al cambio; nos incentiva a estar siempre alertas para darle al público lo que verdaderamente quiere. Eso es lo que hemos estado haciendo durante años, y seguiremos por esa senda, que nos colma de orgullo, porque tenemos nuestros objetivos muy claros.

Reparar un desacierto implica ser respetuoso de la tarea realizada por el otro.

Sin embargo, no todos parecen ser conscientes de este hecho, como lo demuestra una nota aparecida en un diario de nuestra colectividad, en la cual con un lenguaje impropio y con sorna, se pretende corregir un supuesto error aparecido en nuestro Semanario.

No nos sorprende el estilo del artículo, puesto que en numerosas circunstancias hemos sido testigos de hechos semejantes.

Sí, se puede subsanar una errata, pero qué decir de aquél que por hacerlo incurre en un desacierto mayor, el error de crear una discordia y un malestar innecesarios.

LA PINTURA ARMENIA (III)

Desde el siglo XIX a nuestros días.

Iván Aivasovsky (1817-1900)

Nacido el 29 de julio de 1817, en Teodosia, Crimea, Aivasovsky realizó sus estudios primarios en su ciudad natal.

Sus aptitudes extraordinarias por la pintura, que aparecen en él desde temprana edad, llamaron la atención de importantes personalidades de la época, quienes le procuraron todos los medios para que se trasladara a San Petersburgo.

De esa manera, ingresó a la Academia de Bellas Artes, en 1833.

M.N. Vorobloff y Philippe Tanneur, ambos pintores especialistas en marinas, fueron sus maestros.

Aivasovsky recibió su primer galardón, consistente en una medalla de oro, en una exposición realizada en la Academia de Bellas Artes,

en 1836.

A partir de 1840, comenzó a viajar al exterior, para presentar sus obras en la Transcaucasia, Egipto, Italia, Alemania, Francia, Inglaterra, España y América; de modo que su nombre alcanzó fama internacional.

Aivasovsky fue un pintor muy fecundo. Se estima que sus obras han superado el número de 4.000.

Se especializó en paisajes y retratos aunque su mayor pasión fueron las marinas. De esa manera, aparecen como constantes en su producción, el mar en furia, las tempestades, los navíos en lucha contra la adversidad y los naufragios.

También fueron sus motivos favoritos los temas alegóricos y bíblicos.

Salvataje en el Mar Negro

El colonialismo quiere crear la "República de las Malvinas"

Por Alberto E. Asseff

En marzo de 1982, cuando se desarrollaba el incidente entre la Argentina y la usurpadora Inglaterra, por la presencia de trabajadores argentinos en las islas Georgias, muchos compatriotas creían que el diferendo era "pura cáscara". Cuando el 2 de abril se recuperó el archipiélago malvinense y el 3 las Georgias, algunos pensaron que estaba "todo arreglado" y que sólo se asumiría "formalmente" la soberanía, pues ya estaba convenido conceder la explotación de los recursos pesqueros y petroleros a empresas norteamericanas y una estratégica base militar para ese país. Cuando partió la flota inglesa, el 5 de abril se dijo acá que "era para salvar el honor". Cuando se aproximaba al teatro de las futuras operaciones bélicas, se manifestó que "se conformaría con las Georgias". Cuando el 24 de abril los colonialistas volvieron a despojarnos de las Georgias y hundieron un submarino argentino fondeado en el puerto, algunos creyeron que ya satisfechos "darían las hurras y retornarían a su punto de partida". Cuando se hiciera presente el señor Haig, ciertos sectores argentinos estimaron que "la paz y el acuerdo es un hecho". En suma, algunos analistas -que ahora se comprueba cuán superficiales fueron en sus análisis- apostaron a que no se dispararía un tiro.

Desde el 1º de mayo pasado estamos en guerra. Atronan los cañones, caen las bombas de 500 kg., surcan, amenazantes, los cazas, luchan, en fin, nuestros soldados en defensa del suelo patrio. Fueron cincuenta y dos días de guerra, lo cual desmiente, también, otra palabra hueca: que una eventual guerra en la que se enfrascara la Argentina sería corta por dos motivos. Porque se nos acabarían las municiones y porque "los cascos azules" de la ONU aparecerían, con celeridad, para poner término a la conflagración. Todo esto, y aquello que señalamos antes, ha quedado desmentido por los hechos incontestables. Quizá, el punto más destacable de entre todos los falaces, es el que se refería a las intenciones del enemigo. Decían, algunos, que era para salvar el honor y para lavar la herida sufrida "por el viejo león inglés". Ahora es incuestionable que despachó la mayor flota naval desde la 2ª Guerra Mundial para volver a despojarnos, para usurpar nuevamente nuestra tierra. Sin ambages, sus gobernantes

han dicho que aspiran a recapturar las Malvinas y que no negociarán con la Argentina en el futuro. Más aun, con perversidad anuncian que le darán entrada a Chile, sea como parte de una fuerza multinacional para "garantizar la defensa" del despojo, sea como proveedor de suministros en sustitución de la Argentina. Y la primera ministra enemiga ha dicho que las Malvinas poseen un alto valor estratégico, con lo cual exhibe cuál es su designio. Inclusive, los comentarios internacionales enfatizan dos cosas: que "Las Malvinas no pueden quedar en manos de cualquiera" (léase la Argentina) y que los Estados Unidos y la OTAN deben cubrir y defender las rutas estratégicas del Atlántico Sur y los pasos interoceánicos, único espacio del orbe donde los norteamericanos no tienen bases militares. Y como para que no cupieran dudas, la jefa del gobierno colonialista se entrevistó recientemente con Lord Shackleton, quien efectuara, en 1975, un viaje para estudiar los recursos naturales existentes en las áreas marítimas adyacentes a las Malvinas y su eventual explotación.

Nadie puede, a la luz de los acontecimientos, descaracterizar a la agresión británica. Se trata de una guerra colonialista, destinada a renovar el despojo para mantenerlo, de una u otra forma, por un siglo. Si para obtener ese abyecto fin es necesario aplastar a una Nación como la nuestra, los colonialistas no vacilarán. Si no han atacado al territorio continental argentino es porque carecen de poder aéreo y porque los Estados Unidos le negaron el superportaviones (¿el Saratoga o el Lexington...?) que Inglaterra le reclamara para tal finalidad. De todos modos, la agresora quiere borrar del Atlántico Sur y, si fuere posible, exterminarnos, para que por años no podamos levantar cabeza. No busca honor -que en el Atlántico Sur nunca podría encontrar- sino asegurar intereses materiales, presentes y futuros, reales y eventuales.

Además de infligirnos una derrota, la potencia arrogante quiere cobrarnos indemnización de guerra. Así lo han dicho miembros del gobierno enemigo. Quieren que les paguemos los 8 buques hundidos y los 20 aviones abatidos. Nos prometen, pues, también una guerra de exterminio económico. Creemos que la sola mención de esta intención configura la magnitud de la

agresión que sufre la Argentina y la necesidad de que la Nación entera repela hasta la victoria final y total.

Finalmente, la usurpadora aspira a crear el "estado-títere" de las Malvinas. Su meta es una artificiosa "República de las Malvinas", estado títere que le servirá para mantener su ominosa presencia en el Atlántico Sur y en la Antártida. Sea mediante los planes que elabora la OTAN para extender su jurisdicción militar hasta nuestros espacios marítimos, sea a través de una base conjunta con los norteamericanos o sea apelando a la concesión de una independencia de fachada. Inglaterra aspira a quedarse y, correlativamente, a expulsar a la Argentina de su propio territorio.

En "Clarín" del 13-7-82 se confirma -mediante una información emanada de Londres- que la intención es crear la República de las Malvinas. Por eso, antes que pensar en "Gobiernos de transición o de coalición" o alquimias de esa naturaleza, debemos pensar en la guerra que sobrellevamos. Oigamos la voz del hombre común que quiere, instigativamente la victoria militar. Cuanto más humilde, el hombre es más patriota, quizá por aquello de que quien menos tiene, más desea. Los desocupados, los empujados por la injusticia son quienes más conciencia tienen, hoy, en el sentido, que su esperanza en una sociedad mejor depende de la victoria. Porque, en caso de una derrota bélica, la Argentina y el pueblo sufrirán y los padecimientos se agravarán. Porque tendremos que hacer la guerra prolongada y dura y porque, en el otro supuesto, es decir que abandonemos temporariamente la reivindicación de las islas, la Argentina sufrirá indignidad y deshonor y, a la par, cuantiosos drenajes materiales, inclusive ante la sombría perspectiva de que los colonialistas pretendan imponernos, al mejor uso imperialista, indemnizaciones de guerra y un estado artificioso en nuestros narices.

El colonialismo nos come con la vaina. La única respuesta es una Nación en armas. En ello nos va la vida y el Destino. Y la paz será el resultado de la victoria, porque la paz sin el triunfo previo será tan efímera y falsa como bochornosa.

La paz es tan duradera como profunda haya sido la guerra. Si ésta es reprimida en medio de su proceso, la paz será frágil. Queremos la paz. No un espejismo.

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

«ՇԻՐԱԿ»Ը՝ ԱՌՈՂՋ ՊԱՏԱՆԻՆ

«Ուշ լինի նույն լինի» ժողովրդական բարեմաղթությունով կը մերձենանք «Շիրակ»ի 25 ամեակի լրման մեր խօսքը ըսելու, նկատելով պատճառներ ուշացուցին զայն:

«Շիրակ» գրական հանդէսը, - որուն նմանները այ մասի վրայ կը համրուին- կը շարունակէ մնալ պատուանդանի վրայ, հակառակ առողջակի հերոսութիւն է անոր հրատարակութեանը նեցուկ խմբագրական հաստանքի արժանի է ան: Բայց, ինչպէս սովորած ենք ըսել, խենթեր պակաս չեն մեր միջեւ, որոնք համն ու հոտը կուտան մեր վաղաճակ սփիւռքի տարահալած հայութեան բարոյական գոյատեւման:

Եթէ չըլլայ գիր ու գրականութիւն, եթէ չըլլան զանոնք հիւրընկալութիւն կը կորսնցնէ իր գոյութեան իրաւունքը, տարբեր հարց թէ ինչպէս կ'ընենք մեր տուններուն մէջ: Եւ սակայն, Սփիւռքը պարտի՛ տալ իր, որովհետեւ շատ ընելիքներ եւ շատ ընելիքներ ունի ան, անկախ Հայրենիքիցէն:

Սփիւռքի գրականագէտին գրականութիւնը ընելու մտահոգութիւնը շատ քիչ է զգալիորէն, հակառակ անոր որ ունի ստեղծագործելու բոլոր ստորոգելիները. մտածումները դրսեւորելու բացարձակ ազատութիւնը, կեանքի բազմատեսակ պայմաններ, որոնք պատճառներ են իրենց ստեղծագործող միտքը:

Բայց ընթերցողներու պակասը եւ տնտեսական դժուարութիւնները, մեծ մասով անդամալուծած են զինքը: Սփիւռքի մէջ գրականութիւնը ընելը դարձած է պատահականութիւն, եւ հրապարակը ընդհանրապէս լեցուցած են անոնք որ քիչ բան ունին ըսելիք, անոնք որ միջակայքին կը կազմեն, հետեւաբար իրենց կը պակսին թոյլք, ապրում եւ շուք, որոնք կ'արդարացնեն գրութեան մը ստեղծագործականութիւնը:

Այս պայմաններուն մէջ, անշուշտ, ստիպում ենք գոհանալ ստացածով, ու «Շիրակ»ի նման բարձր մակարդակի հանդէսներ, կ'ենթադրենք թէ որքան դժուար յառաջ կը տանին իրենց գործը:

Բայց եւ այնպէս, պարտինք գործել գրական միջավայր ստեղծելու մտահոգութեամբ, եթէ նույնիսկ չհասնինք մեր փափաքած որակին:

Այս տողերը վերլուծական մօտեցում մը չեն կազմեր «Շիրակ»ի բարձրակիւն: Մեզ համար ուրախալին այն է որ ան կը յարատեւ իրեն պարտականութիւն ընդունած առաքելութեանը մէջ, որպէս գրական հանդէս, որ, այս առթիւ տեղ գրաւած են բազմաթիւ վաւերական գրիչներ, բանաստեղծութիւններով եւ արձակներով, որոնց միջեւ առաջինը մեր տիրապետող կը հանդիսանան, իբր որակ:

«Շիրակ»ը իր հայրենասէր արեւելումով եւ նոյն ուղղութեան նուիրած իրապաշտ աշխատակիցներով, մեր փոքր հայրենիքը համարող կիբանակի մթազմած երկնակամարին տակ, - իր լեզուի պահպանման եւ ազգային մտորումներու նախանձախնդրութեամբ- ունի իր պատուոյ տեղը բոլոր հայ հոգիներու մէջ, ի մասնաւորի բոլոր անոնց՝ որ կարելի է կ'ընեն, որպէսզի ստեղծագործող հանդիսանան ու բերեն իրենց լրման եւ ոգի ու գոյն տան հետզհետէ նահանջող սփիւռքին, երկարաշունչով անոր կեանքը, որքան կարելի է:

Ու որքան երկարաձգուի անոր կեանքը, նոյնքան մեծ պիտի ըլլայ «Շիրակ»ի եւ անոր հազուագիտ նմաններուն բերած նպաստը, այնքան գովելի՛ անոնց առաջնորդներուն, խմբագրական կազմին երախտատրութիւնը սփիւռքահայ գրականութեան պահպանման եւ հայ լեզուի շարունակականութեան մէջ:

Վերեւի նկարը ցոյց կուտայ Ալեք Մանուկեանի անունն մշակութային համալիրին մարզադահլի բաժնին շինութեան ու սարքաւորումներու աշխատանքները, որոնք մօտ ատենէն պիտի վերջանան, եւ ուր տեղի պիտի ունենան Հ.Բ.Ը.Միութեան երիտասարդ մարզիկներու միջ միութեանական ողիմպիական խաղերը:

• ՀԱՆՔԱՅԻՆ ԶՈՒՐԵՐԸ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՄԷՋ

Հայաստանի Հիւսիս արեւմտեան կողմը, Իջևան քաղաքին մօտ գտնուած է Հանքային ջուր մը, որ պիտի գործածուի երիկամուկները բուժելու: Յառաջիկայ տարիներուն, նոյն շրջանին մէջ պիտի կառուցուի Հիւանդանոց մը:

Մօտ 500 բնածխային Հանքային աղբիւրներ գտնուած են Հանրապետութեան մէջ: Անոնցմէ ամենաժողովրդական Հանքային ջուրի տեսակներն են Զերմուկը, Արզնին, Բլնին, Հանգաւանը եւ Դիլիջանը: Այս շրջաններու մէջ կառուցուած են ժողովրդական առողջապահական Հանգստավայրեր:

• ԵՐԵՒԱՆԻ ԳԵՏՆՈՒՂԻԻ ՆՈՐ ԳԻՄԵՐԸ

Երեւանի ստորգետնեայ երկաթուղազծին պիտի աւելնան երկու ներգիծեր, որոնք «Տրուժպա» կայանէն պիտի ընթանան դէպի երկու տարբեր ուղղութիւններով.- Հիւսիս արեւմուտք, Երեւանի ինքնաշարժաշինութեան գործարանները եւ միւսը՝ Հրազդան գետի կիրճին մէջ կողմէն միւսը, դէպի Ալափինեակ:

Այս ծրագրի գործադրութեան համար պիտի գործածուին երկրաչափական արդիական միջոցներ, որոնք կատարելագործուցան երեւանի գետնուղիի առաջին Հինգ կայաններու շինութեան ընթացքին:

U.C.A. de Marash Té-concert
 "La lira del trovador"
 "Poesia y cantares de Saiat Nova"
 6 de agosto 16 hs. Acevedo 1242 Cap.

ESCUELA INCORPORADA ISAAC BAKCHELLIAN
GRAN CAMPEONATO DE TRUCO
 Viernes 20 de agosto
 Buffet: Oriental y sandwiches de chorizos.

ZACARIAS DOLABJIAN
 DOCTOR EN MEDICINA
 CLINICA MEDICA - QUIROPRAXIA - REUMATOLOGIA
 Jueves 17,30 a 20,00 hs. Gorriti 4804 esq. Acevedo.

COLEGIO MEKHITARISTA
 COMISION DE PADRES
 Sub-Comisión de Deportes
2º TORNEO MAGISTRAL DE TAVLI
"TAVLI DE ORO"
 Sábado 7 de agosto - 16 hs. (Salón de Actos del Colegio)
 • Importantes premios • Buffet Oriental
 Asegure su participación, inscribiéndose ya.
 Virrey del Pino 3511 - Belgrano "R"
 Informes: 552-3680

SUIZO ARGENTINA
 COMPAÑIA DE SEGUROS S.A
 Florida 537 P.22 1005 Cap. Fed.

Կիպրոսի Ներկայացուցչական Տունը միաձայնությամբ կը դատապարտէ Հայկական Ցեղասպանութիւնը

Պրն. Ա. ԳԱԼԱՅԾԵԱՆԻ ԱՌԱՋԱՐԿՈՎ, ԿԻՊՐՈՍ ԻՐ ՈՐՈՇՈՒՄԸ ԿԸ ՅՂԷ ԱՇԽԱՐՀԻ ԲՈՒՈՐ ԽՈՐՀՐԴԱՐԱՆՆԵՐՈՒՆ

Պրն. Արամ Գալայճեան (տախի կեցած) Կիպրոսի Ներկայացուցչական Տան մէջ խօսած պահուն

Հինգշաբթի, 29 Ապրիլ 1982-ին գումարուած իր հերթական նիստին, Կիպրոսի Ներկայացուցչական տունը (Խորհրդարան), իբրև առաջնահերթ հարց, Պրն. Ա. Գալայճեանի առաջարկով, զբաղեցաւ Հայկական Ցեղասպանութեամբ եւ միաձայնությամբ որդեգրեց իր Խորհրդարանական Ցանձնախումբին պատրաստած եւ անոր ատենապետ Պրն. Ղալանոսին կողմէ ներկայացուած հետեւեալ բանաձեւը.

«Ներկայացուցչական Տունը,

Հայ ժողովուրդի Ցեղասպանութեան 67-րդ տարեդարձին առթիւ, որ 1915-ին սկսաւ որպէս կազմակերպուած ցեղասպանութեան արարք մը այդ ատենուան թրքական կառավարութեան կողմէ,

1) Զգուանքով եւ անվերապահօրէն կը դատապարտէ հայ ժողովուրդին դէմ գործուած ոճիրը, որ ունէր ցեղասպանութեան տարողութիւնը եւ որ արմատախիլ ըրաւ հայերը իրենց պապեանական հողերէն:

2) Զօրավիգ կը կանգնի հայ ժողովուրդի իրաւունքներուն՝ անբողջական վերահաստատումին:

3) Կը հաստատէ երկարատեւ եւ ներդաշնակ գոյակցութիւնը եւ եղբայրական գործակցութիւնը Կիպրոսի հայերուն հետ, եւ անոնց Կիպրոսի քաղաքական, տնտեսական եւ մշակութային կեանքին բերած նպաստը:

4) Այս գոյակցութիւնը կը նկատուի փաստ մը Կիպրոսի բոլոր քաղաքացիներուն ներդաշնակ գոյակցութեան իրական կարելիութեան, անկախաբար անոնց լեզուէն, կրօնքէն կամ ազգային պատկանելիութենէն:

5) Նաեւ տեղին կը գտնէ դատապարտելու 1974-ի թրքական արշաւանքով Կիպրոսի ժողովուրդին դէմ գործուած ոճիրը:»

Այս բանաձեւին ընթերցումէն եւ որդեգրումէն ետք խօսք առաւ Կիպրոսի գաղութի Ներկայացուցչական տան նորընտիր ներկայացուցիչը՝ Պրն. Արամ Գալայճեան, որ ըսաւ հետեւեալը.

Յարգարժան Տիար Նախագահ, Յարգարժան անդամներ Ներկայացուցչական Տան,

Իսկապէս երախտապարտ կը զգամ ինքզինքս եւ նոյնիսկ զգածուած եմ այն ջերմ եւ դրական աջակցութեան համար, որ այնքան իրական կը դառնայ ձեր որդեգրած բանաձեւով:

Արդարեւ, ինքզինքս աւելի երջանիկ զգացած պիտի ըլլայի, եթէ Հայերու ցեղասպանութեան սեւ տարեդարձին առիթով ըրած այս կարճ ակնարկութիւնս հասած ըլլար ուրիշներու եւս, որոնք ցարդ չեն ճաշակած թրքական բարբարոսութիւնը, որ գրեթէ նոյն ձեւով կրկնուեցաւ, երբ Կիպրոսի վրայ կատարուած թրքական բարբարոս ոճիրը գործուեցաւ:

Յարգարժան անդամներ, 67 տարի առաջ, 24 Ապրիլ 1915-ին, թրքական կառավարութիւնը ամենաբարբարոս եւ անմարդկային կերպով գործադրութեան դրաւ ցեղասպանութեան ծրագիրը՝ Հայ ժողովուրդին դէմ:

Այսօր Հայկական Հարցը անվրէպ կերպով առաջ կը բերուի մեր՝ Հայերուս, ինչպէս նաեւ մեր բարեկամներուն կողմէ:

Հայկական Հարցը մարդկային պատմութեան ամէնէն արդար Հարցերէն մէկն է, որովհետեւ Հիմնուած է հետեւեալ պատմական իրողութեանց վրայ.

«ԳԱՏԸՆՃԱ» ՊԱՐԲԵՐԱԹԵՐԹԸ ԷԼԻԶԱ ՊԻՆԷՄԷՃԵԱՆԻ ԵՒ ՄԱՐԻ ՆՈՒԱՐԻ Ի ՄԱՍԻՆ

Թրքական Գաղութնա պարբերաթերթը, իր վերջին թիւով կը հրատարակէ «Մեր թատրոնին մէջ յառաջագահ կիներ» խորագրեալ յօդուած մը, ուր խնդրոյ նիւթ կը դառնան նաեւ թուրք թատրոնի քանի մը անմոռանալի հայ դերասանուհիներ: Ի միջի այլոց կը կարդանք հետեւեալը.

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՄԱՌՈՒՄՈՎ ԴԵՐԱՍԱՆՈՒՀԻՆԵՐ

Տասնիններորդ դարու երկրորդ կիսուն բեմ ելողներուն գլուխը կուգան քրիստոնեայ փոքրամասնութիւններէ կիներ: Եւ ամենէն շատ ալ Հայերն են որ բեմ կ'ելլեն այդ շրջանին: Թուրք թատրոնին իրենց բերած նպաստը եթէ նկատի առնուի, անոնց մէջ ամենէն կարեւորներն էին էլիզա Պինէմէճեան, Քնար Սվաճեան, Մարի Նուարդ եւ Սառա Նանիլը:

Էլիզա Պինէմէճեան այդ տարիներու ամենասիրելի դերասանուհին եղաւ իր ծայրաստիճան լաւ թրքերէնով, կատարեալ առողջանութեամբ եւ զբաւիչ արտաքինով: Իր ստանձնած դերերով անքան լաւ տպաւորութիւն կը գործէր, որ իր շուրջ ստեղծեց հիացողներու լայն շրջանակ մը:

Պինէմէճեան երկար ատեն մնաց բեմերու վրայ: Աւելի ուշ իր տեական խաղընկերը եղաւ Բաշիտ Բըզա: Բաշիտ Բըզա այդ շրջանին ամենէն ուշագրաւ երիտասարդ դերասաններէն մէկն էր եւ նշանաւոր էր:

ՕՓԵՐԷԹԻ ԱՍՏՂ ՄԱՐԻ ՆՈՒԱՐԻ

Ուրիշ դերասանուհի մըն ալ, որ անուուզն կը սիրուէր Պինէմէճեանի շափ Մարի Նուարդն էր: Նուարդ մասնաւորաբար կը յաջողէր օֆերէթի կալուածին մէջ: Իր այս յաջողութիւնը շարունակեց հանրապետական շրջանին ետք ալ: Երկար ատեն իր մասին խօսեցնել տուաւ ձեմալ Սահիրի օֆերէթին մէջ, շնորհիւ իր

Առաջին իրողութիւնը. — Հայ ժողովուրդը գոյութիւն ունի աւելի քան երեք հազար տարիէ ի վեր: Ունի իր լեզուն եւ իր հայրենի հողին վրայ ստեղծած է իր պատմական աւանդութիւնը, եւ որպէս ազգ՝ միւս ժողովուրդներուն եւ մարդկութեան տուած է իւրայատուկ իր քաղաքակրթութիւնը: Այս ամէնը իրաւունք կու տայ իրեն, որ դացձեալ իր ամբողջ հայրենի երկրին վրայ ապրի:

Երկրորդ իրողութիւնը. — Հայ ժողովուրդը զո՛հ զնաց լաւ պատրաստուած ցեղասպանութեան մը, որ պաշտօնապէս ծրագրուած էր 1915-ի

երաժշտական կարողութեան, որ փառք շարժուածներուն ու գիտելու ինքնան:

Հայտուն թանկը, որ ողջութեան տեսակցութիւն մը ունեցած կը

ՄԱՐԻ ՆՈՒԱՐԻ

ուեստագիտուհիին հետ, սա ապրի կը գրէ.

«Ուրիշ օֆերէթի մէջ հանդէս ետք, քաղաքապետական օֆերէթի մէջ համբաւի տիրացած արուեստագիտուհիին հիացողներէն մէկն էր: Գիշերները երազիս մէջ կը նկատէի «Չարտաշ Ֆիւրսթի»ի վաճի իր դերերով, այնպէս որ պէս ան քրքիջներ արձակելով բաների բաժակներ կը նետէր բեմին վրայ կը պարէր մերկ ուսով եւ քմայթով: Լեզուէս չէի հեռացնուր երգերը, կը նախանձի սիրական էսովինէն: Իմ այս ցումներս տարիներ ու տարիներ Աւստրալիոյ Մշակութային գրասեղանին մէջ իրեն հաղորդելու ունեցայ: Եթեանստուն տարեկան լալով հանդերձ, ան միշտ գիտէր եւ նուրբ: Սիրուած ըլլալիս ի թէ գեղեցիկ կը պահէ կիները Աշքերը լեցուեցան, ժպտեցաւ «Շնորհակալ եմ», պատասխանեց իրականութեան մէջ ես էի ոչ ի հակալութիւն կը պարտէի:

Երրորդ իրողութիւնը. — Թրքական ֆաշիստ կառավարութիւնը կողմէ, որուն զոհներ աւելի մէկուկէս միլիոն հայեր էին: Երբեք երբեք, անոնք որոնք յաջողեցան ճողոպրել այս բարբարոսութեան արմատախիլ եղան իրենց հողէն եւ դարձան ամբողջ աշխարհի վրայ ցրուած գաղթականներ: Երրորդ իրողութիւնը. — Թրքական գայնամուտները լուսութեան տուին այս ցեղասպանութիւնը նոր հետեւանքները, մինչ անոր հետեւանքները, մինչ Միացեալ Ազգերը ցարդ պաշտօնապէս չէ ճանչցած Հայերու Ցեղասպանութիւնը եւ ոչ ալ դատապարտելու թուրքիան:

ESTUDIO JURIDICO
Dr. Roberto M. Malkassian y Asoc.
ABOGADOS
Corrientes 1296 7° "74" 12 a 18 hs.
35-1632 35-9504

ESTUDIO JURIDICO
DR. BAUTISTA KUYUMDJIAN
DRA. PATRICIA KUYUMDJIAN DE WILLIAMS
Tel. 40-6809-7112/49-7049
Tucumán 1438 Piso 7

Medias y Art. de punto
POBIG
DE
Aram Guezikarain
Alcalá 5314
(1407) Cap. Fed. T.E. 5314

Կիպրոսի Ներկայացուցչական Տունը միաձայնությամբ կը դատապարտէ Հայկական Ցեղասպանութիւնը

ՊՐՆ. Ա. ԳԱՆԱՅԺԵԱՆԻ ԱՌԱՋԱՐԿՈՎ, ԿԻՊՐՈՍ ԻՐ ՈՐՈՇՈՒՄԸ ԿԸ ՅՂԷ ԱՇԽԱՐՀԻ ԲՈՒՈՐ ԽՈՐՀՐԴԱՐԱՆՆԵՐՈՒՆ

Պրն. Արամ Գալայճեան (տոբի կեցած) Կիպրոսի Ներկայացուցչական Տան մէջ խօսած պահուն

Հինգշաբթի, 29 Ապրիլ 1982-ին գումարուած իր հերթական նիստին, Կիպրոսի Ներկայացուցչական տունը (Խորհրդարան), իբրև առաջնահերթ հարց, Պրն. Ա. Գալայճեանի առաջարկով, զբաղեցաւ Հայկական Ցեղասպանութեամբ եւ միաձայնությամբ որդեգրեց իր Խորհրդարանական Ցանձնախումբին պատրաստած եւ անոր ատենապետ Պրն. Ղալանոսին կողմէ ներկայացուած հետեւեալ բանաձեւը.

- «Ներկայացուցչական Տունը, Հայ ժողովուրդի Ցեղասպանութեան 67-րդ տարեդարձին առթիւ, որ 1915-ին սկսաւ որպէս կազմակերպուած ցեղասպանութեան արարք մը այդ ատենուան թրքական կառավարութեան կողմէ,
- 1) Զգուանքով եւ անվերապահօրէն կը դատապարտէ հայ ժողովուրդին դէմ գործուած ոճիրը, որ ունէր ցեղասպանութեան տարողութիւնը եւ որ արմատախիլ ըրաւ հայերը իրենց պապեհական հողերէն:
 - 2) Զօրավիգ կը կանգնի հայ ժողովուրդի իրաւունքներուն անբողջական վերահաստատումին:
 - 3) Կը հաստատէ երկարատեւ եւ ներդաշնակ գոյակցութիւնը եւ եղբայրական գործակցութիւնը Կիպրոսի հայերուն հետ, եւ անոնց Կիպրոսի քաղաքական, տնտեսական եւ մշակութային կեանքին թերաձ նպաստը:
 - 4) Այս գոյակցութիւնը կը նկատուի փաստ մը Կիպրոսի բոլոր քաղաքացիներուն ներդաշնակ գոյակցութեան իրական կարելիութեան, անկախաբար անոնց լեզուէն, կրօնքէն կամ ազգային պատկանելիութենէն:
 - 5) Նաեւ տեղին կը գտնուի դատապարտելու 1974-ի թրքական արշաւանքով Կիպրոսի ժողովուրդին դէմ գործուած ոճիրը:»

Այս բանաձեւին ընթերցումէն եւ որդեգրումէն ետք խօսք առաւ Կիպրոսի գաղութի Ներկայացուցչական տան նորընտիր ներկայացուցիչը՝ Պրն. Արամ Գալայճեան, որ ըսաւ հետեւեալը.

Յարգարժան Տիար Նախագահ, Յարգարժան անդամներ Ներկայացուցչական Տան,

Իսկապէս երախտապարտ կը զգամ ինքզինքս եւ նոյնիսկ զգածուած եմ այն ջերմ եւ դրական աջակցութեան համար, որ այնքան իրական կը դառնայ ձեր որդեգրած բանաձեւով:

Արդարեւ, ինքզինքս աւելի երջանիկ զգացած պիտի ըլլայի, եթէ հայերու ցեղասպանութեան սեւ տարեդարձին առիթով ըրած այս կարճ ակնարկութիւնս հասած ըլլար ուրիշներու եւս, որոնք ցարդ չեն ճաշկած թրքական բարբարոսութիւնը, որ գրեթէ նոյն ձեւով կրկնուեցաւ, երբ Կիպրոսի վրայ կատարուած թրքական բարբարոս ոճիրը գործուեցաւ:

Յարգարժան անդամներ, 67 տարի առաջ, 24 Ապրիլ 1915-ին, թրքական կառավարութիւնը ամենաբարբարոս եւ անմարդկային կերպով գործադրութեան դրաւ ցեղասպանութեան ծրագիրը հայ ժողովուրդին դէմ:

Այսօր հայկական հարցը անվերջ կերպով առաջ կը բերուի մեր հայերու, ինչպէս նաեւ մեր բարեկամներուն կողմէ:

Հայկական հարցը մարդկային պատմութեան ամենէն արդար հարցերէն մէկն է, որովհետեւ հիմնուած է հետեւեալ պատմական իրողութեանց վրայ.

«ԳԱՏԸՆԾԱ» ՊԱՐԲԵՐԱԹԵՐԹԸ ԷԼԻԶԱ ՊԻՆԷՄԷՃԵԱՆԻ ԵՒ ՄԱՐԻ ՆՈՒԱՐԻ

Թրքական Գաղութնա պարբերաթերթը, իր վերջին թիւով կը հրատարակէ «Մեր թատրոնին մէջ յառաջապահ կիներ» խորագրեալ յօդուած մը, ուր խնդրոյ նիւթ կը դառնան նաեւ թուրք թատրոնի քանի մը անձնակազմի հայ դերասանուհիներ: Ի միջի այլոց կը կարդանք հետեւեալը.

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԾԱԳՈՒՄՈՎ ԴԵՐԱՍԱՆՈՒՀԻՆԵՐ

Տասնիններորդ դարու երկրորդ կիսուն բեմ ելլողներուն գլուխը կուգան քրիստոնեայ փոքրամասնութիւններէ կիներ: Եւ ամենէն շատ ալ հայերն են որ բեմ կ'ելլեն այդ շրջանին: Թուրք թատրոնին իրենց բեւառած նպատակը եթէ նկատուի առնուի, անոնց մէջ ամենէն կարեւորներն էին էլիզա Պինէմէճեան, քնար Սվաճեան, Մարի Նուարդ եւ Սառա Նանիկը:

Էլիզա Պինէմէճեան այդ տարիներու ամենասիրելի դերասանուհին եղաւ իր ծայրաստիճան լաւ թրքերէնով, կատարեալ առողջանութեամբ եւ գրաւիչ արտաքինով: Իր ստանձնած դերերով անքան լաւ տպաւորութիւն կը գործէր, որ իր շուրջ ստեղծեց հիացողներու լայն շրջանակ մը:

Պինէմէճեան երկար ատեն մնաց բեմերու վրայ: Աւելի ուշ իր տեւական խաղընկերը եղաւ Բաշիտ Բըզա: Բաշիտ Բըզա այդ շրջանին ամենէն ուշագրաւ երիտասարդ դերասաններէն մէկն էր եւ նշանաւոր էր:

ՕՓԵՐԷԹԻ ԱՍՏՂ ՄԱՐԻ ՆՈՒԱՐԻ

Ուրիշ դերասանուհի մըն ալ, որ անուուազն կը սիրուէր Պինէմէճեանի շափ Մարի Նուարդն էր: Նուարդ մասնաւորաբար կը յաջողէր օփերէթի կալուածին մէջ: Իր այս յաջողութիւնը շարունակեց հանրապետական շրջանէն ետք ալ: Երկար ատեն իր մասին խօսեցնել տուաւ ձեմալ Սահիրի օփերէթին մէջ, շնորհիւ իր

Առաջին իրողութիւնը. Հայ ժողովուրդը գոյութիւն ունի աւելի քան երեք հազար տարիէ ի վեր: Ունի իր լեզուն եւ իր հայրենի հողին վրայ ստեղծած է իր պատմական աւանդութիւնը, եւ որպէս ազգ միւս ժողովուրդներուն եւ մարդկութեան կրթութիւնը: Այս ամէնը իրաւունք կու տայ իրեն, որ զացձեալ իր ամբողջ հայրենի երկրին վրայ պարի:

Երկրորդ իրողութիւնը. Հայ ժողովուրդը զոհ զնաց լաւ պատրաստուած ցեղասպանութեան մը, որ պաշտօնապէս ծրագրուած էր 1915-ի

երաժշտական կարողութեամբ շարժուածներուն կու թեան:

Հայտուն թանկը, որ տեսակցութիւն մը ունի

ՄԱՐԻ ՆՈՒ

ուեստագիտուհիին կը գրէ.

«Ուրիշ օփերէթի մետք, քաղաքապետս մէջ համբաւի տիրապետուհիին հիացող էի: Գիշերները երանէի «Չարտաշ Յիւվա» իր դերերով պէս ան քրքիշներ բաների բաժակներ բեմին վրայ կը պար եւ քմայքով: Լեզուն անոր երգերը, կը սիրական էտպիւնէն: ցումներս տարիներ Աւստրալիոյ Մշակութեան մէջ իրեն հառնեցայ: Եթանաս լալով հանդերձ, ա էր եւ նուրբ: Սիրուի թէ գեղեցիկ կը Աչքերը լեցուեց «Շնորհակալ եմ», իրականութեան մէջ հակալուութիւն կը պարբերական ֆաշիստ կողմէ, որուն գոմէկուկէ միլիոն հեալները, անոնք ճողոպրիլ այս բաւարմատախիլ եղան հողէն եւ զարձան վրայ ցրուած գաղթ Երրորդ իրողութեամբ գայնամոյնները լրտուին այս ցեղասպանոր հետեւանքները Միացեալ Ազգերը ջէ ճանչցած Հայի թիւը եւ ոչ ալ թուրքիան:

ESTUDIO JURIDICO
Dr. Roberto M. Malkasian y Asoc.
 ABOGADOS
 Corrientes 1296 7º "74" 12 a 18 hs.
 35-1632 35-9504

ESTUDIO JURIDICO
DR. BAUTISTA KUYUMDJIAN
DRA. PATRICIA KUYUMDJIAN DE WILLIAMS
 Tel. 40-6809-7112/49-7049
 Tucuman 1438 Priso 7

Medias y PI
Aramy Gi
Alc
(1407) Cap. Fed
90000-00000

Մեր ԱՇԽԱՐՀ

Պոլոնուեց Միութեանական էկրան

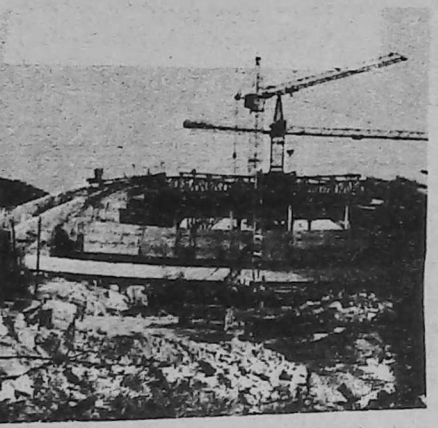

Մեր գնահատականով համապատասխան էկրան ընդունուեց լի կինոստուդիայում նկարահանված «Գիբոր» գեղարուեստապատկերը, որի սցենարի ընկած է Յ. Թումանյանի ուն պատմուածքը: պատկերի գեղարուեստական րն ու սցենարի հեղինակն է Մալեան: Խնկարի բեմադրող ռեժիսորն էլ Իսրայելեան, բեմադրող

օպերատորը՝ Մարտին Շահազեան, բեմադրող նկարիչներն են՝ Միքայել Անտոնեանն ու Գրետա Նալչանեան: Ժապաւէնի համար երաժշտութիւն է գրել կոմպոզիտոր՝ Տիգրան Մանսուրեան: Գլխաւոր դերերը կատարում են՝ Սոս Սարգսեան (Համբո), Արմէն Զիգարխանեան (Բազազ Արտէմ), Ալբերտ Ղուկինեան (Գիբոր):

Ուղևորում է Մարգա-Համերգային Համալիրը

Ղմանշանակ կառույց կը լինի մեր պետութեան մայրաքաղաքի մարգահամերգային համալիրը հաւասարապէս կը ծառայէրաժշտական արուեստի սիրահարներին, ե՛ւ մարզասէրներին: Կան տեսքի բերուելուց յետոյ ղը կը դառնայ մի բազմազորամալիր, որի յարկի տակ ի միտուեն ամենատարբեր նպարի համար նախատեսուած տներ: Շուրջ 40 հազար քառարածք զբաղեցնող նրա մարտեա համերգային դահլիճների տարածան մէջ մեծ տեղ կը տրուի արպետական եւ դիպորատիկ անտի ալլազան ձևերին: Կամալիրը կառուցուում է: Այսին թերեւս անկատար է ուարտ, բայց նման վիճակով էլ արտիկէն դիտուում է մայրաքաղաքի Շահումեան թաղամասից: Երգչանների կարծիքով, աւարտուց յետոյ, երբ կառուցն օրգանալը ձուլուի Միժեռնակաբերդի ապատկերին ու մի առանձին ղը կուտայ նրան, այստեղ կուեն ամենատարբեր տարիքի ու ըզմունքի տէր մարդիկ՝ դիտելու արդական տարաբնոյթ միջոցառներ: Մէկուկէս տարի յետոյ երեքի մարզասէրները այստեղ կուեն դիտելու աշխարհի եւ Ներուպա-

յի շինարարների տիրուցանների համար մրցահարթակ ելած ծանրամարտի ու ժողովրդային վարպետների ելույթները: Այո, երեւանի մարգահամերգային համալիրը երկու շաբաթով ծանրամարտի կենտրոն կը դառնայ տարիուկէս յետոյ: Այսօր էլ նրանով հետաքրքրուողները շատ են: Նրանց մէջ են ո՛չ միայն ճարտարապետներ ու շինարարներ, այլեւ մարզիկներ: Մասնաւորապէս՝ սովետական ծանրորդներ, որոնք այս օրերին իրենց ուսումնամարզական հաւաքն են անցկացնում Մաղկածորում: Օրեր առաջ նրանք այցելեցին ո՛չ միայն տեսնելու իրենց ապագայ մենամարտերի թատերաբեմը, այլեւ մասնակցեցին նրա շինարարութեան:

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԱՅԲՈՒԲԵՆՆԷ ԹԷՈՉ ...

Ընկեր Տոթթ. Յովսէփ Սարգիսեան, որ կը բնակի Լանտո-Տալց, Արեւմտեան Գերմանիա, յաճախ բժշկական դասախօսութիւններու կը հրաւիրուի այլուր: Վերջերս Գերմանիոյ Վիտցպուրկ քաղաքը կրկին դասախօսութեան համար գտնուած միջոցին, Տիկին Մաթիլտ Սարգիսեան այցելած է քաղաքին Մայր պալատը՝ կառուցուած շուրժ երկու հարիւր յիսուն տարի առաջ, որ ներքնամասի շքեղ նկարագրողումներ ունի: Տոթթ. Յ. Սարգիսեան հետեւեալ տեղեկութիւնները կուտայ այդ մասին հետեւեալ նկարներուն հետ միասին: Պալատը գործն է նշանաւոր ճարտա-

սկարիչի մը: Տիկին Սարգիսեան կը նկատէ 40x60 մեթր մեծութեան միւրեւ մը՝ որ կը ներկայացնէ Միջին Արեւելքի բաժինը, որուն մաս կը կազմէ հետեւեալ նկարը: Այս իւզանկարը կը կար՝ լի ըլլալ հայկական այրուբենի գիրերուն պատկերը, որ կատարուած է 1730-1740ի միջեւ: Արդեօք նկարիչը Վենետիկի մէջ հայկական այրուբենը տեսած էր, քանի որ Միխիլար Աբրահայր 1717ին արդէն Վենետիկ կը գտնուէր: Պալատին Տնօրէնին Տոթթ. Յ. Սարգիսեանին ուղղած հարցումին, ան կը պատասխանէ, թէ կը կարծուի թէ այս գիրերը հայերէն են: Արդեօք հին

Այս իւզանկարը երկար ըլլալ հայկական Այրուբենը

բապետ Պալթազար Նիւմընի, իսկ առաստաղի եւ պատերու իւզաներկ նկարագրողումները գործն են իտալացի ձիովանի Փիեթրո անուր:

հայերէնին մէջ կային այժմ մեզ անծանօթ գիրեր, որ մաս կը կազմեն այդ իւզանկարին:

Ուիլիքմ Սարոյեան վերջնականապէս կը հաստատուի... հայրենիք

ՅԱՐԳԱՆՔԻ ԸՆԹՐԻՔ Ի ՊԱՏԻԻ
Հոգշ. Յարութիւն Ծ. Վրդ. Մուշեանի
Քահանայական Զեռնադրութեան 40 ամեակին
եւ իր կրթական գործունէութեան առթիւ
21 Օգոստոսի շաբաթ օր ժամը 21.30ին
Մարաշ Տան մէջ
հրաւիրագիրները սահմանափակ են
Աստուտո 1242
Յոբելիական Յանձնախումբ

NUEVOS DIAS Y HORARIOS DE LA "VOZ ARMENIA" POR L.R.9. RADIO ANTARTIDA
TODOS LOS LUNES Y JUEVES
DE 22 A 22.30 hs.

TRADICION

*¡Ay del pueblo que olvida su pasado
y a ignorar su prosapia se condena!
¡Ay del que rompe la fatal cadena
que al ayer el mañana tiene atado!*

*¡Ay del que sueña comenzar la Historia
y, amigo de inauditas novedades,
desoye la lección de las edades
y renuncia al poder de la memoria!*

*¡Honra a los padres! ¡Goza de su herencia
gloriosa!... El sol es viejo, y cada día
joven renace y nuevo en su alborada...*

*Renlega de una vana pseudociencia.
¡Vuelve a tu tradición, España mía!
¡Sólo Dios hace mundos de la nada!*

II

*Nunca nada será que no haya sido.
La palabra es "volver". La ingente gloria
descansa en el poder de la memoria.
La verdadera muerte es el olvido.*

*Recuerda y sigue. No se empieza nunca
ni se acaba jamás. Continuamente,
entre ayer y mañana está el presente.
¡Pobre de aquel que la cadena trunca!*

*Los astros van caminos circulares...
Esferas son los mundos, que recorren
elipse eternamente repetido.*

*Y entre las nebulosas estelares
— música sideral — las letras corren:
"Nada nunca será que no haya sido".*

ANTONIO MACHADO

FALLECIMIENTOS:

ARTURO BALANTZIAN

Luego de una larga enfermedad, el 18 de julio ppdo., falleció en esta capital el Sr. Arturo Balantzian, quien junto con su señora esposa, Lidia Alvdjian de Balantzian, y sus hijos, Esteban y Arturo, conformó un hogar tradicionalmente armenio, por

sus costumbres y enseñanzas. Hoy, comparten el dolor de la familia Balantzian, no sólo sus familiares sino también sus numerosos amigos, que compartieron con él horas felices.

Sus restos recibieron sepultura el lunes 19 ppdo., en el Cementerio Británico.

JUAN KASPARIAN

Uno de los patriarcas de la colectividad armenia de Rosario, falleció el 13 de julio ppdo. Originario de Urfa, llegó muy joven a la Argentina, para establecerse en la importante ciudad santafecina, formando un digno hogar cristiano y tradicional armenio. Fue uno de los que realizaron importantes aportes en la construcción del Centro Armenio de Rosario. Sus restos recibieron sepultura en el cementerio local.

DONACIONES A SARDARABAD

• Con motivo del fallecimiento del Señor Juan Kasparian en la ciudad de Rosario, y en su memoria donamos en lugar de flores a la Unión General Armenia de Beneficencia \$ 500.000.-
Sardarabad \$ 500.000.-

SARAFIAN HNOS.

AGRADECIMIENTO:

La señora Berta Pushian de Tursarkisian y familia agradecen las condolencias recibidas por el fallecimiento de su hermano Toros Pushian, ocurrida el 11 de julio pasado en Campo Grande, Brasil, Su lugar de residencia, que alternara con San Pablo, donde supo granjearse el cariño y aprecio de la Colectividad residente en Brasil.

• Con motivo del fallecimiento del Sr. Tornik Shirakian, el Sr. Rubén Der Avedissian y familia donan \$ 250.000 a SARDARABAD.

DERROTA DE ARMENIO

Alte. Brown 3 - Dep. Armenio 1

Cancha pesada, con laterales llenos de agua. D.A. comenzó muy bien, con una delantera incisiva que iba poniendo en aprietos a la defensa local. Con una gran jugada, Armenio dio la primera sorpresa al abrir el marcador. Gardarian, por su sector envía un centro que recibe Pagnotta y de primera da a Vicente. Este, recibe de izquierda; y de derecha, levanta la pelota por encima del arquero marcando un golazo. Todo esto fue a los 11 min. del 1er. tiempo. Alte. Brown sintió el cimbronazo y tomó la iniciativa. Su medio campo tomó la manija y se fue sobre el arco de Quinteros. El partido tomó buen ritmo a pesar del campo. En el ir y venir de ambos equipos se fue realizando un buen partido. A los 15 min. Candau, desborda por la punta izquierda y envía centro alto. La defensa de D.A. queda parada y Márquez, con palomita, junto al poste derecho de Quinteros aloja la pelota en la red y empatata. Siguió el buen ritmo del partido, y a los 25 min. una gran jugada de Candau, entra al área y se cae solo; el juez, impresionado por el público,

cobra injustificadamente, penal. Tira Márquez y 2 a 1.

Comienza el 2º tiempo y Armenio se lanza decididamente al empate. Casi logra hacerlo, pero Vicente, que tuvo la oportunidad, desvía afuera. A los 9 min. ataca A. Brown. El juez de línea levanta la bandera, cobrando fuera de juego, pero el referee, inexplicablemente, deja seguir. La defensa de D.A. parada, y Márquez, nuevamente solo y de cabeza, conquista el 3er. gol. Todo Armenio va sobre el juez, protestando, pero nada que hacer, el mismo se mantiene. Comienza el nerviosismo, y en una jugada fuerte, Vassolo, se va expulsado. No hay nada que hacer; el público muchas veces es factor importante de triunfos. En el penal, en el 3er. gol y en la expulsión tuvo mucho que ver. Eso no quita que A. Brown, jugó muy bien, pero D.A. no mereció perder. Faltando 5 min. un tiro de Oca pega en el travesaño, y sobre el final, un claro penal a Vicente, es ignorado. Con eso, está todo dicho. Próxima fecha: frente a Atlanta, en Def. de Belgrano el 24/7/82.

COCINA: "BUDIN DE CIRUELAS NUECES"

INGREDIENTES:

1 taza de nueces picadas
1 taza de azúcar;
1 taza de ciruelas secas;
100 grs. de manteca;
3/4 de taza de agua tibia
1/2 cdita. de bicarbonato
2 cdas. de licor;
2 huevos;
1 y 1/2 taza de harina te.

PREPARACION:

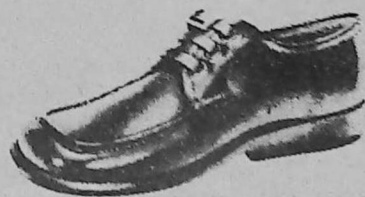
Mezclar las nueces picadas, junto con la azúcar, la manteca, tibia y el bicarbonato durante minutos.
Dejar descansar durante media hora.
Luego, añadir los huevos, el licor, la harina y el bicarbonato.
Enmantecar y cocinar en un molde alargado y preparar en él.
Cocinar a horno fuerte durante 45 minutos.

NOVEDADES MUSICALES

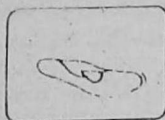
Por Sarkis K...

L.S. 5 Radio Rivadavia en 103,1 Mhz. Ha publicado "KOMITASIAN" Ogan Dourian y la N° 1 de Ludwig Van Beethoven, grabación de la Orquesta Sinfónica de Erevan, dirigidas por el Sr. Yeghishayeh, Jueves 5 de Agosto a las 22 horas.

PIE/RECTOR CALZADO CORRECTIVO CON MODELOS ACTUALES.

Para usar con plantillas. Contrafuerte elevado, rígido y prolongado, con taco de Thomas. Amplia variedad de modelos con una excelente línea estética.
Se realizan todo tipos de medidas sobre Recetas de Profesionales.

Plantillas correctoras: Ortopedia Bartamian. También las pone a sus pies.

PIE/RECTOR, ES LA VERDAD EN TODA LA LINEA.

Dto. 30% a Obras Sociales.

ORTOPEDIA **Bartamian**

Av. Belgrano 1699 - Tel.: 45-5213 Bs. As.
Av. 7 N° 1134 - Tel.: 3-4935 La Plata

CENA DE AGASAJO

AL

Archimandrita Harutiun Mushian

Con motivo del 40º Aniversario de Ordenación Sacerdotal y Labor Educativa

SABADO 21 DE AGOSTO - 21,30 hs. -
Salón Nor Marash - Acevedo 1242

INVITACIONES LIMITADAS

Reservas en: Aintab - Hadjin - Marash - UGAB - U. Cultural Armenia - Sardarabad - Sharyum
COMISION DE JUBILEO

Periódico Armenio "SARDARABAD" Redacción y Administración: Cnel. Niceto Vega 4779 - 1414 CAPITAL FEDERAL HORARIO DE ATENCION: Lunes de 9 a 12 y de 15 a 20. Sábados de 9 a 13. Director: NAHABET NAHABET. Corresponsalia, recepción, avisos y suscripciones: BRASIL: Sr. Hrair Chahinian, Av. Caxingui 191, Ap. Cep. 05579 - SAN PABLO. Tel. 813-6711. URUGUAY: Sr. Alberto Kemarian, Yaguaron 1444, Montevideo. Tel. 98-72. CORDOBA: Sr. Luis Souzenian, Camacú 146, 5000 - CORDOBA. Tel. 51-4691. Fotocomposicion y Negativas: IMPRESIONES BAI, Cnel. Niceto Vega 4779 - Capital.